

Skřítek 6. – Jak si Semtamchybka zatancoval

Byly prázdniny a děti se teď v lese objevovaly častěji než jindy. Zvířátka tím sice příliš nadšená nebyla, ale hajný byl s dětmi velký kamarád a učil je, jak chodit v lese tiše, jak se jmenují stromy, květiny, motýli a kde se schovaly sladké ostružiny.

Jednou navečer přiletěla k Lesánkovi a Semtamchybkovi sojka Majka a pozvala je na výlet. Skřítek i zmenšený drak nadšeně souhlasili. Letní den se zvolna chýlil ke konci a les teple voněl sluncem.

Na pláni pod lesem stál dětský stanový tábor, ve kterém měli dnešní večer opravdu veselo. Po zapálení velikého ohně tam děti zpívaly a pak dokonce začaly tancovat. To se Semtamchybkovi obzvláště líbilo. Hned si to taky zkoušel, ale nějak se mu pletly nohy a pak si je dokonce podrazil vlastním ocáskem. Dubísek se při pohledu na něj smál, až se za čepičku popadal. Byl to zkrátka vydařený večer.

Za několik dní potkal Semtamchybka se skřítkem na pasece tři kluky. Nejdřív si hráli na schovávanou. Dubísek se zamračil, protože kvůli tomu polámali dva mladé stromky. Pak dostali ještě horší nápad.

„Kluci, je tu spousta chraští. Doneseme ho do tábora na oheň.“

„Snad se s tím nechceš tahat takovou dálku. Víš co? Uděláme si ohniček přímo tady.“

„Neblázni. V lese se to nesmí.“

„Nebud' bábovka, Franta, to je přece zakázaný hlavně kvůli takovým lidem, co tomu nerozumějí. My ale umíme s ohněm zacházet, ne?“

„Já nevím, ale asi se to fakt nemá...“

„Nebud' srab, nikdo se nic nedozví.“

Franta se tedy nechal od kamarádů přemluvit a na kraji paseky navršili hromádku dříví. Jeden z nich ji zapálil, a protože už dva týdny pořádně nezapršelo, rozhořel se krásný ohýnek.

„Uiuiuiuiuiui, jsem indiánský náčelník Plandavé ucho a zahajuji vítězný tanec kolem ohně.“

„A já jsem náčelník Orvaný vlas,“ pohládl si Tonda svou na ježka ostříhanou hlavu a připojil se s podobným válečným pokřikem ke kamarádovi. Jen Franta si stále nebyl jist, zda nedělají nějakou hloupost.

Vtom vystřelil uhlík do trávy a plamínky se začaly rozlézat mimo ohniště.

„Neblázněte, kluci, nechte už toho! Raději to uhasíme.“ A začal udušávat hořící suchou trávu kolem ohně. Kamarádi otráveně nechali tance a rozhrábli napůl ohořelé větve, aby dřív zhasly. Frantíkovy boty udupaly poslední doutnající zbytky a pak se kluci společně loudali zpět do tábora.

„To je paráda,“ radoval se Semtamchybka, „taky bych chtěl umět tak krásně tancovat.“

„Tomu hopsání říkáš tanec?“ bručel nespokojeně skřítek a začichal proti větru.

„Tak už se nemrač, Dubísku, je přece krásný den.“

„Ty nic necítíš, Semtamchybko?“ Skřítek znovu nasál vzduch a rozběhl se k místu, kde kluci zapálili oheň. „Nejsem si jist, jestli to dobře uhasili...“

Vtom zafoukal prudší vítr a z jednoho trsu ohořelé trávy vyskočil nezbedný plamínek, který se rozběhl za dalšími suchými stébly. Ta ochotně vzplanula, a než se skřítek vzpamatoval, běžely další plamínky k okraji lesa.

„Nefoukej, větre, nefoukej,“ volal Dubísek, ale kdeže by vítr poslechl. Začaly chytat i drobné popadané větvičky.

„Pozdě! Už je pozdě! Musíme pryč, Semtamchybko, honem!“

Oheň se začal na pasece rychle šířit.

„A to zas ne! Přece nenecháme shořet náš les,“ postavil si hlavu Semtamchybka, „musím se zvětšit, pomoz mi. Sežeň kapku rosy.“

„Nemám. Kde by se tu vzala rosa?! Vždyť je sucho. Pojď pryč, dráčku, nebo tu uhoříme. Náš les...“ A skřítkovi nad tou děsivou představou, že za chvíli z jeho lesa zbyde jen spáleniště, vyklouzla z oka slza.

Semtamchybka to uviděl. Honem mu ji slízl z tváře – snad to bude stačit – a rychle přeříkal kouzelnou formulku: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“

A už tu stál drak ve své původní velikosti. Sklonil hlavu až k zemi, aby na ni mohl Dubísek vyšplhat, a pak začal velkými tlapami udupávat oheň. Pravda, skácel při tom jednu borovici a dva smrky a taky trochu nalomil skřítkův oblíbený dub, ale kdo by na to hleděl, když šlo o záchranu lesa. Dubísek na jeho hlavě mu ukazoval, kde je to nejhorší. Po chvíli se zdálo, že společnými silami nad ohněm vítězí. Nejhorší plameny drak zadupal a jen tu a tam ještě něco malého vzplálo. Semtamchybka tam hned běžel a každý červený jazýček nebezpečného živlu důkladně zašlapal.

Mezitím děti v táboře nespokojeně krčily nosíky. Zdálo se jim, že cítí dým. Pak uviděly nad lesem kouř. Na nic nečekaly a běžely za vedoucím, aby zavolal hasiče.

Za deset minut už se k lesu kodrcaly dva velké červené požární vozy.

Semtamchybka v té chvíli podupával na pasece se skřítkem na hlavě a začínalo se mu to líbit. Dupy, dup, dupy dup. Hup sem, hup tam. Země se od jeho tancování celá chvěla.

„Pozor, dráčku, jdou sem lidé,“ volal mu Dubísek do ucha, ale drak nedbal. Dupy, dup... Pak uslyšel kolísavý tón hasičské sirény.

„Mám to i s muzikou,“ zaradoval se.

Než mu skřítek vysvětlil, o co jde, bylo příliš pozdě na to, aby se

stihl před lidmi schovat. Tak se jen příkrčil, ukryl tlapy a znehybněl. Při troše štěstí ho budou hasiči považovat za skálu.

A už byli tady! Najednou připadali Semtamchybkovi všichni ti lidé směšně malí. V mžiku požárníci sešroubovali proudnice a navzdory tomu, že už nehořelo, skropili celou paseku a okolí. Drakovi studená voda trochu zchladila hlavu a litoval, že se odtud včas neztratil.

Muž u auta zavolal: „V pořádku?“

„V pořádku. Zastavit vodu,“ vydal pokyn jejich velitel a začal obcházet paseku.

„Ale stejně je to divné, nezdá se vám?“ obrátil na ostatní hasiče a pak si sundal helmu, aby si mohl otřít pot a podrbat se na hlavě.

„Jak to, že se v tomhle suchu požár nerozšířil? Jak mohl uhasnout sám od sebe? Navíc celá paseka vypadá, jako by na ní tancovalo stádo mamutů...“

„Já bych spíš hádal na meteorit,“ odpověděl muž u auta, „podívej na tu skálu.“

„Nesmysl! To by přece vypadalo trochu jinak. Ta skála už tu asi byla.“

„Viš co, zeptáme se hajného. Táhle přichází.“

Hasiči otočili hlavy, což Semtamchybka považoval za jedinou příležitost, jak odtud zmizet. Nezaváhal ani půl vteřiny a zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbych...“

„...matmes,“ napověděl mu skřítek.

„...matmes,“ dokončil zaklínadlo drak a slízl kapičku, která mu právě stékala po nose. Schovat se spolu s Dubískem za pokácený smrk, to už byla otázka jen několika vteřin.

„Skála, říkáte?“ ozval se udivený hlas hajného. „Ale ne. Ta tu nikdy nebyla.“

„No tak vidíš. Byl to meteorit,“ vítězně se na velitele usmál hasič. Pak se ale ohlédl a úsměv mu zamrzl na rtech. Hajný mezitím došel až k nim.

„...no a taky že tu žádná není. Prosím vás, co by tu na pasece dělala skála,“ mávl rukou hajný a nechápal, proč požárníci na mýtinu zírají s otevřenou pusou.

Semtamchybka s Dubískem už na nic nečekali a proklouzli lesem do své skrýše. Ze všeho už byli pořádně unavení.

„Ale stejně jsem si krásně zatancoval,“ poznamenal ještě blaženě Semtamchybka mezi dvojím zívnutím.